

Republika Hrvatska
Općinski sud u Gospiću
Stalna služba u Otočcu
Bartola Kašića 7
Otočac

Poslovni broj: P-128/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Gospiću Stalna služba u Otočcu po sutkinji Slavki Nikšić kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Mateja Špoljarića iz Otočca, Sinac, Sinac 117 A, OIB: 70366640259, zastupan po punomoćnici Klei Butković, odvjetnici u Sesvetama, protiv tuženika Hrvatska Poštanska Banka d.d., Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217, zastupan po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate i utvrđenja, VPS: 1.534,46 eura, nakon održane glavne javne rasprave 27. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i njegove punomoćnice, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 1. lipnja 2026., javno objavivši,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o stambenom kreditu broj: 5302241879 od 01.08.2008. sklopljenog između tužitelja Mateja Špoljarića iz Otočca, Sinac, Sinac 117 A, OIB: 70366640259 i tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217, a koja u čl. 6. NAKNADA glasi: *“Naknada - za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,2 % (slovima: jedan cijela dvadeset posto) od iznosa odobrenog kredita...”*

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217, platiti tužitelju Mateju Špoljariću iz Otočca, Sinac, Sinac 117 A, OIB: 70366640259, iznos od 334,46 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 02.08.2008.g., do isplate po stopi koja se do dana 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217, tužitelju Mateju Špoljariću iz Otočca, Sinac, Sinac 117 A, OIB: 70366640259, isplatiti prouzročeni parnični trošak u iznosu od 653,10 eura, sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ustao tužbom protiv tuženika radi utvrđenja i isplate navodeći da je tužitelj sa tuženikom 1.8.2008. godine sklopio Ugovor o stambenom kreditu, broj: 5302241879 kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u iznosu od 210.000,00 kn sa rokom otplate od 300 mjeseci. Odredbom čl. 6. predmetnog Ugovora da je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade "za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,2 % od iznosa odobrenog kredita...". Tužitelj da je bio primoran platiti tuženiku tzv. ulaznu naknadu kako bi mogao dobiti traženi krediti te mu je na ime takve naknade prilikom isplate kredita tuženik naplatio iznos od 2.520,00 HRK i to 1.8.2008. godine. Navedeni iznos koji je naplaćen tužitelju odgovara iznosu od 334,46 eura. Nadalje se navodi da je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje predmetne naknade bez da mu je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, način njihova obračuna, razloge visine postotka, razdoblje i konačni iznos. Takva odredba da čini obvezu tužitelja kao potrošača u potpunosti neodređenom, neodredivom, a time i nepoštenom i ništetnom sukladno čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Naime, da predmetna ugovora odredba u cijelosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe iz čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora. Isto tako, da se radi o tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima koje je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo čime je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bio upoznat niti je o njoj mogao pregovarati. Navedena odredba o naplati ulazne naknade stoga je nepoštena, nejasna i neodređena jer uzrokuje znatnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, suprotno načelima savjesnosti i poštenja te se kao takva ima smatrati ništetnom. S obzirom na izneseno, predlaže se donošenje presude kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu te se prvotno ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda navodeći da je u konkretnom slučaju opće mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu gdje je sjedište tuženice. Isto tako, prigovara se i naznačenoj vrijednosti predmeta spora kao previsokoj te se smatra da je ista 334,46 eura te da postupak valja provesti po pravilima za sporove male vrijednosti. Nadalje, istaknut je i prigovor zastare potraživanja, a osporava se tužbeni zahtjev navodeći da su odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz predmetnog ugovora jasne, uočljive i lako razumljive te iste nisu dvojbene budući su iste sastavni dio ugovora i na njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanju ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Također se ističe da tužitelj svoju tvrdnju da se o predmetnim odredbama ugovora o

kreditu nije pojedinačno pregovaralo nije potkrijepio niti jednim dokazom te da nije pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Također se ističe da su tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu neosnovane i neutemeljene te se predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti s tim što je tuženik u podnesku od 26.5.2026. godine iznio da tuženik u svrhu neodugovlačenja postupka ne osporava visinu tužbenog zahtjeva te se protivi određivanju financijskog vještačenja, no, osporava dakle, i nadalje osnovu tužbenog zahtjeva te se ostaje kod svih istaknutih prigovora.

3. Vezano za prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda valja istaći da je Sud primijenio odredbu čl. 19. I Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15, 52/16, 128/22 i 156/23 – dalje: ZPK) koja je procesne naravi i primjenjuje se od 30. rujna 2015. u svim postupcima u kojima se o nadležnosti odlučuje nakon 30. rujna 2015. što znači i u konkretnom predmetu budući je tužba u ovom predmetu podnesena 8. travnja 2026. godine. Navedena odredba propisuje da u sporovima koji nastanu u svezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište, a od koje odredbe se može odstupiti samo sporazumom sklopljenim nakon nastanka spora. Budući da je prebivalište tužitelja kao potrošača u vrijeme podnošenja tužbe na području ovoga Suda, dok bi prema sjedištu tuženika bio nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu te da niti jedna od strana ne navodi da bi nakon što je spor nastao bio postignut sporazum o mjesnoj nadležnosti te se ne nalaze razlozi da se u nedostatku opće nacionalne odredbe o mjesnoj nadležnosti za suđenje u sporovima nastalim povodom potrošačkog kreditiranja, kakav je i predmetni, potrošaču koji pokreće sudski postupak uskrati pravo izbora mjesne nadležnosti suda njegovog prebivališta, to predmetnu odredbu treba tumačiti kao pravilo koje upućuje na mjesnu nadležnost suda na području kojeg potrošač ima prebivalište. Također, valja voditi računa da je tužitelj kao potrošač slabija ugovorna strana te trebao biti zaštićen pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njegove interese jer u protivnom došlo bi do ograničavanja u ostvarivanju prava zajamčenih odredbama čl. 14. st. 2., čl. 16. st. 2. i čl. 26. Ustava Republike Hrvatske (NN 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 28/01, 55/01, 76/10, 85/10 i 5/14). iz tog razloga je valjalo odbiti prigovor mjesne nenadležnosti ovoga Suda.

4. Nadalje, po ocjeni ovoga Suda tuženik neosnovano prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora i to iz razloga jer je tužitelj pored zahtjeva za isplatu postavio i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbom o ulaznoj naknadi. Stoga je valjalo utvrditi vrijednost predmeta spora kao zbroj vrijednosti deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva, a sve u skladu s odredbom čl. 37. st. 1. u vezi sa čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 11/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 153/23, dalje: ZPP). Iz tog razloga valja odbiti navedeni prigovor.

5. Isto tako, Sud nije prihvatio niti istaknuti prigovor zastare potraživanja i to iz razloga jer je riječ u pogledu kondemnatornog zahtjeva o restitucijskom zahtjevu na temelju ništetne ugovorne odredbe, a zastara takvog restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti takve ugovorne odredbe, dakle, u konkretnom slučaju tek od pravomoćnosti prvostupanjske presude kojom je utvrđena ništetnost sporne ugovorne odredbe. Takav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/2020.

6. Tijekom provedbe dokaza izvršen je uvid u Ugovor o stambenom kreditu, broj: 5302241879 koji je zaključen 1.8.2008. godine, list 6 i 7 spisa, izvršen je uvid u Nalog za puštanje kredita u tečaj, list 8 spisa, u otplatne tablice, list 10 – 18 spisa te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja, list 367 spisa.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Među strankama je nesporno da su 1.8.2008. godine zaključile gore navedeni Ugovor, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u iznosu od 210.000,00 kn sa rokom otplate od 300 mjeseci te je nedvojbeno da je odredbom čl. 6. predmetnog Ugovora ugovoreno da tužitelj plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,2% od iznosa odobrenog kredita, odnosno tzv. ulaznu naknadu, što je tužitelj nesporno i platio 1.8.2008. godine, a kako je to razvidno iz Naloga za puštanje kredita u tečaj, list 8 spisa.

9. Proistječe da je među strankama sporno da bi navedena ugovorna odredba bila nepoštena i kao takva ništetna te shodno tomu da li tužitelju pripada pravo na povrat uplaćenog, na ime tzv. ulazne naknade.

10. Tužitelj u svome iskazu navodi da je podigao stambeni kredit kod tuženika, a da je za zaključenje toga ugovora morao ići u njihovu poslovnicu u Gospić. Nakon odobravanja kredita da ga je potpisao te ovjerio kod javnog bilježnika. Vezano za ovu naknadu navodi da mu u banci tj. kod tuženika, nisu bilo što napomenuli, zapravo da mu nisu ništa posebno napomenuli niti o kamatnoj stopi kao ni o ovoj naknadi. Nakon što je ugovor ovjerio da ga je vratio u banku te je platio sve što je bilo potrebno. Navodi da u vrijeme zaključenja ugovora nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva, da je kredit podigao radi kupnje nekretnine, a da je novac iz kredita odmah "prebačen" prodavatelju. Također navodi da je pročitao predmetni ugovor, no, da nije pregovarao sa bankom "niti je to zapravo uopće bilo moguće". Pojašnjava da je banka sama sastavljala ovaj ugovor, a da je on samo dobio isprintani primjerak radi potpisa i ovjere.

11. Iz ovakvog iskaza koji je logičan i uvjerljiv te ga Sud prihvaća u cijelosti proistječe da tužitelj prilikom sklapanja predmetnog Ugovora nije informiran na koje se konkretno troškove odnosi sporna naknada, da tužitelj i tuženik kao ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi, već je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika, odnosno banke kao trgovca. Iz tog razloga, ovaj Sud drži da je navedena odredba protivna načelu savjesnosti i poštenja te da je njom uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih

strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te se sukladno čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03, dalje: ZZP/03) ista ima smatrati nepoštenom i ništetnom.

12. Naime, iz predmetnog Ugovora o stambenom kreditu, list 6 i 7 spisa, vidljivo je da je riječ o tipiziranom ugovoru pripremljenom od strane banke te je izvjesno da tuženik i nije imao izbora da li će prihvatiti takvu odredbu ili pak ne. Dakle, u čl. 6. predmetnog Ugovora kojim je ugovorena sporna naknada nije izrijekom navedeno na što se ista odnosi, naveden je samo postotak, no, ne i određena njezina visina te proistječe da nije riječ niti o jasnoj niti o razumljivoj odredbi. Također valja napomenuti da s druge pak strane tuženik nije pružio niti jedan dokaz za suprotno utvrđenje.

13. Budući Sud drži da je navedena ugovorna odredba ništetna, to sukladno čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO) tužitelju pripada pravo na povrat nesporno plaćenog iznosa od 2.520,00 kn, odnosno sada 334,46 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 eur=7,53450 kn. Isto tako, valjalo je dosuditi na navedeni iznos i zatražene zatezne kamate i to od dana plaćanja, odnosno od 2. kolovoza 2008. godine pa sve do isplate, a sve sukladno čl. 1115. ZOO-a budući Sud smatra da je tuženik nesavjesni stjecatelj.

14. Budući je tužitelj uspio u parnici to mu je tuženik dužan naknaditi parnični trošak temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a.

15. Trošak je odmjerjen prema ispostavljenom troškovniku (list 369 spisa) te je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, nadalje, za sastav podneska od 18.5.2026. kojim se očitovao na navode odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 eura, za zastupanje na ročištu od 27.5.2026. godine iznos od 200,00 eura, što daje ukupan iznos od 600,00 eura, a sve prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

15.1. Također je priznat trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 eura pa proistječe da je ukupan iznos kojeg je tuženik dužan isplatiti tužitelju na ime prouzročenog parničnog troška, iznos od 653,10 eura.

16. Zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak presuđene su temeljem čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23.

17. Temeljem iznesenog, presuđeno je kao u izreci.

U Otočcu 1. lipnja 2026.

Sutkinja

Slavka Nikšić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u dovoljnom broju istovjetnih primjerka za sud i protivnu stranu, u roku od 15 dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

O tom obavijest

1. Klea Butković, odvjetnica u Sesvetama
2. Ivo Šućur, odvjetnik u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30888-d8494**

Kontrolni broj: **04b26-197f6-a0d11**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Gospiću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.